

לפרקיע הזה או מתייחדים. ועל כן בו שניים שמי רוחות מתחפשות בונגונן, והם ברוחה, ובאה רוח קתינה במנוחה.

אחר כך הנקודה זו נסתירה בחזקה, ומתחפה וימתחפש בהתחפשותם כתולעת זו שמחפיסה. ולאחר שמתפשה בתוכו, נזרקת למטה לנגן, וזה נקורת ורicketת הנקודה זו, משומ שמתישבת בימין קזה. וכשמתחפשות הנקודה זו לנגן, אוחזת את הביצוע הקשה להתישב, ומארה ונוצצת. ואנו והמשכילים יזהרו בזוהר,峩אטו הזהר ממש שהתחפש וனזך ניזוץ להתישב, וזה משכיל על דבר. וدائית שמו שהיא עומדת על דבר ימצא טוב. התפשות הזהר הזה, שהוא ניזוץ וחזר להסתפל, והסתוד הזה היה עמק ורום להתישב בסוד המאור כמו אותו הדבר.

והמשכילים יזהרו בזוהר הרקיע, זה הרקיע שבו שמש ולבנה כוכבים ומזלות. כאן התפשות של המאור לנגן על זה בתמיהה בעלה עלי הכל. וסימנך - החלם קיט פעור נתן לאבירונים, שהזה שנוטן לכל הפתחותנים, ומדיקת המאור פעור גדול.

בשמדידה עולה ומתרגלת, אז הוא עולה ומוסיט שיש אמות בשעורה של של ששה נקודות לארכ ולרחב, פמראה הזה שהוא פoor. והוא סימנך - (אסחרה) ויושת המלך לאספר את שרביט הזהב.

וישגנו, שיש אמות הוזית לקבלה. מהפוך הזה מלא המען שלו ונוטן לעניינים. וזהו שרביט שנטקו במדידה זו. ובונגונן המדריך הזה עולים ונתקנים קראי, ואנו והמשכילים וגוי. שעור זה כמו שעור שעור של של ששה נקודות, לנגן

תריין רוחין אתחפשטו בונגונן, כדי דחיא ואתי רוחא זעיר בניחא.

לכתר האי נקודא אטמרת בוגה, ואותחפייא ואתחפשט באתחפשטוֹתָה פהאי תולעטא דאתחפייא, ובתר דאתחפייא בוגה איזדריך למתא לונגונן, ודא אקיי זרייק אדהאי נקודה, בגין דאתישבת בהאי בימינן, וכד אתחפשות האי נקודה לנגן איחידת בוביינא דקרדינוטא, לאתישבא ונהייר וגציין, וכדיין והמשכילים יזהרו בזוהר, בההוא זהר ממש דאתחפשט ואיזדריך נציצו לאתישבא, ודא משכיל על דבר. ודאי בגין דאייה קימא על דבר ימצא טוב, אתחפשטוֹתָה דזוהר דא דאייה נציצו ונהייר לאספכלא, ורקא דא איהו עומק ורומא לאתישבא ברזא דוביינא בההוא דבר.

והמשכילים יזהרו בזוהר הרקיע, דא רקיעא דבה שם שא וסידרא כוכביה ומצלוי. הכא פשיטו דוביינא לונגונן, על דא בתמייהו בסליקו על פלא. וסימנייך (תחלים קיב ט) פזר נטן לאבירונים. דהא איהו יהיב לכלהו פתאי, ומשחתא דוביינא פזר רברבא.

דבר משחתא סלקא ואטרברבא כדין איהו סליק ואושיט שית אמין, בשיעורא דshit נקודין לארכא ולפוטיא בחייב דא ט דאייהו פזר, והאי איהו סימנייך (אסתר ח) ליושט המלך לאספר את שרביט הזהב.

ויתגנין שית אמין אוושיט לקבלה. מהאי פזר מליא מבועין ויהיב למספני. והאי איהו שרביטא דאתתקן במשחתא דא. ובונגונן דמשחתא דא סלקון ואתקנן בדקא יאות. וכדין והמשכילים וגוי. שעורא דא בשערא דshit נקודין, לנגן תלת לארכא